

Робінзон Крузо (стислий переказ)

Данієль Дефо

Розповідь у романі ведеться від імені головного героя.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Робінзон Крузо народився 1632 року в місті Йорку в Англії. Батько хотів, щоб Робінзон став юристом, але хлопець мріяв лише про море. У 18 років хлопець надумав утекти з дому. Він попросив матір поклопотатись за нього перед батьком, щоб той відпустив його хоч один раз у море. Та батько сказав, що коли Робінзон подасться до чужих країн, то стане найнещаснішою людиною на світі.

Через рік, випадково потрапивши до Гуллі і зовсім не думаючи про втечу, Робінзон зустрів там приятеля, який збирався пливти до Лондона на кораблі, що належав його батькові. Приятель вмовив Робінзона пливти з ним. 1 вересня 1651 року Робінзон сів на корабель. Коли на морі почалася буря, він відразу покався, що не слухав батька. Та наступного дня погода покращилась і він забув усі обіцянки, що давав собі в годину відчаю. На Ярмутському рейді розходився страшний шторм, і Робінзона знову пойняв жах. Коли судно дало течу, капітан почав стріляти з гармат, сподіваючись на допомогу. На щастя якесь суденце, що стояло попереду, зважилося спустити для них шлюпку. На ній і врятувалися усі, а корабель затонув.

Робінзон знехтував дві явні перестороги і не повернувся додому. Він подався суходолом до Лондона, мріючи про нову подорож. Хлопець познайомився з капітаном, який відпливав до берегів Африки, чи, як казали, "у рейс до Гвінеї". Вони заприятелювали, і капітан запропонував Робінзону безкоштовно пливти з ним. Хлопець взяв з собою товари на продаж і заробив чимало грошей. То була його єдина, можна сказати, вдала подорож. На велике нещастя, його друг-капітан, вернувшись додому, помер. Робінзон віддав свої гроші на збереження вдові покійного капітана, а сам знову вирушив до Гвінеї.

Подорож виявилася невдалою, бо на корабель напав турецький пірат. Екіпаж взяли в полон і відвезли до Сале, мавританського морського порту. Капітан розбійницького корабля залишив Робінзона в себе і перетворив на злиденного раба. Спершу Робінзон доглядав невеликий садок і виконував всяку чорну роботу, потім доглядав судно. На 3 рік неволі, коли господар відправив його рибалити на корабельному півбаркасі, Робінзону вдалося втекти. Компанію йому склав хлопчик-раб, якого звали Ксурі. Вони скерували баркас на південь від Сале. Тримаючись недалеко від берега, вони поповнювали запас прісної води, а якось вбили лева, іншого разу — зустріли на березі чорних й зовсім голих людей. Порозумівшись на мигах, вони отримали від тубільців воду й їжу, а також вбили леопарда, що опинився поруч. Шкури обох звірів Робінзон

забрав собі.

Одного дня Робінзона і Ксурі підбрав корабель. Їх прийняли дуже ласкаво. Капітан купив у Робінзона баркас, Ксурі, шкури лева і леопарда. Після 22-денного плавання вони щасливо дісталися до Бразилії.

Невдовзі капітан познайомив Робінзона з власником цукрової плантації. Діставши певні знання з вирощування цукрової тростини та виробництва цукру, Робінзон дістав бразильське підданство і купив ділянку, ставши плантатором. Він заприятелював зі своїм сусідом, англійцем за походженням, на прізвище Уеллс.

Минуло 3 роки. Капітан, що підбрав Робінзона в морі, збирався вертатись в Лісабон. Він порадив Робінзону закупити потрібні товари в Англії і продати у Бразилії. Робінзон написав до вдови англійського капітана, якій колись віддав на схов свої гроші. За ті гроші йому накупили товарів, а він розпродав їх в Бразилії з добрим зиском. Вкладений капітал почетверився, і Робінзон значно розширив свою плантацію.

Проживши в Бразилії майже 4 роки і значно збільшивши вартість своєї плантації, Робінзон вивчив іспанську мову і заприятелював з сусідами-плантаторами, а також з купцями із Сан-Сальвадора, найближчого до них порту. Якось вони всі вирішили купити на узбережжі Гвінеї дешеву робочу силу — темношкірих-невільників.

1 вересня 1659 року Робінзон ступив на корабель, узявши на себе відповідальність за купівлю темношкірих. Того дня було 8 років відтоді, як він втік від батька та матері в Гуль.

На судні було 14 чоловік екіпажу, не рахуючи капітана, юнги та Робінзона. Корабель рушив на північ вздовж побережжя Бразилії. Коли вони знаходилися недалеко від берегів Гвіани чи північної частини Бразилії, за річкою Амазонкою, ближче до річки Оріноко, судно дало течу. Капітан вважав, що найкраще повернути назад, до берегів Бразилії. Але Робінзон наказав йти на Барбадос. Та скоро на корабель налетів другий шторм, а якось уранці він сів на мілину. Зрушити з місця не було жодної надії. Всі люди з корабля спустилися в шлюпку, відчалили й здалися на боже милосердя та на волю шалених хвиль. Коли вони відплили від корабля милі на 4, величезний вал раптом налетів з корми на шлюпку. Шлюпка вмить перекинулася, і всі потрапили у воду.

Робінзона викинуло якийсь на берег, і він виявився єдиним, хто вижив. Від його товаришів не залишилося й сліду. Чоловік впав у такий розпач, що довго бігав, мов божевільний, по березі. Потім він пройшов з чверть милі від берега вглиб, знайшов воду, напився і вернувся на берег. Першу ніч Робінзон провів на дереві, бо боявся хижих звірів.

На ранок погода прояснилась, а море вже не лютувало. Робінзон побачив, що вночі корабель принесло припливом з мілини близько до берега. Чоловік вирішив забрати з корабля усе, що могло стати йому в пригоді. У трюмі корабля було повно води, проте він так загруз у мулистій мілині, що корма піднялась, а ніс мало не торкався води. Отже, вся кормова частина була вільна від води і жодна з речей там не намокла. Весь запас провізії був сухий. Із запасних щогл, стеньг та рей Робінзон зробив пліт, щоб

перевозити речі на берег. Робінзон брав з корабля усе: дошки, харчі, одяг, інструменти, зброю, порох.

Вибравшись на найвищий горб, Робінзон побачив, що він на острові. Недалеко були ще два менші острівці. Острів, за всіма ознаками, був незаселений. Хижаків чоловік не побачив, зате птахів була сила-силенна.

Наступну ніч Робінзон провів на березі, обгородившись з усіх боків скриньками та ящиками, а всередині зробив щось подібне до куреня. Знаючи, що перший же шторм розіб'є корабель вщент, Робінзон вирішив перевезти на берег усе, що зможе. Щодня під час відпливу він вирушав на корабель і що-небудь привозив з собою.

Минуло 13 днів; за цей час Робінзон побував на кораблі 11 разів і перевіз на берег усе, що тільки було йому під силу. Чоловік влаштував собі житло на невеликій рівній галявині на схилі високого горба, під стрімкою прямовисною кручею. Довкола житла Робінзон понабивав у 2 ряди міцних високих кілків, кінці яких загострив. Зсередини він укріпив огорожу рядом підпорок із кілків. Огорожа вийшла міцна, дверей у ній не було, і Робінзон забирався у житло за допомогою короткої драбини.

Потім він поставив великий подвійний намет, який накрив брезентом. За ліжко служив гамак. До намету Робінзон переніс харчові припаси і все, що могло попсуватися від дощу. Заклавши огорожу, він заходився копати в горі печеру, яка згодом правила за льох.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Робінзону його становище видавалося дуже сумним, та він радів, що залишився живим і зміг забрати з корабля так багато потрібного. Щодня він робив ножем зарубку на стовпі, щоб не втратити відлік часу. З корабля він також привіз 2 живих кішок, а собака сам приплив до чоловіка на другий день.

Поки в Робінзона було чорнило, він дбайливо вів щоденник і записував усе, що траплялось. Цілком безсторонньо, ніби прибутки й витрати, записував він всі лиха, які довелося йому зазнати, а поруч усі радощі, що випали на його долю.

З часом Робінзон повністю закрив свій дворик гілками, захистившись від дощів, а печеру ще більше поглибив і вивід хід назовні, за межі своєї фортеці.

Одного разу, нишпорячи в своїх речах, він знайшов невеличкий мішок з зерном для птиці, яку корабель віз не в цей свій рейс, а раніше. Рештки цього зерна в мішку були зіпсуті пацюками, тому Робінзон висипав зерно на землю під скелею. Та через деякий час проросли 10-12 колосків ячменю, а поруч росли стебельця рису. Робінзон дбайливо збирав усі колосочки і аж на 4 рік зважився взяти маленьку частину зерна собі на їжу.

Одного дня під час відпливу Робінзон побачив, що кістяк корабля перемістився. Це сталося внаслідок землетрусу, який відбувся недавно і дуже налякав чоловіка. Робінзон забрав з корабля останнє, що міг, — дерево і залізо.

Якось Робінзон захворів. Під час хвороби і жахливого сну, який він побачив, чоловік став гірко докоряти собі за минуле; йому згадалися добрі батькові поради та його

пророкування. Відтоді Робінзон почав молитися, розмірковувати про Бога і читати Біблію, яку теж знайшов на кораблі.

Через 10 місяців життя на острові Робінзон вирішив ґрунтовніше все обстежити. У глибині острова він знайшов чудову долину, де росло багато винограду, з якого він почав виготовляти родзинки. У цій долині він поставив курінь, обгородив кілками і назвав це помешкання дачею. Харчів на острові вистачало: Робінзон їв родзинки, козлятину (кіз тут водилося багато), черепашаче м'ясо і яйця.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Минув рік, відколи Робінзон потрапив на острів. За цей час він звернув увагу, що дощова пора року дуже правильно чергується з засушливим періодом. Зважаючи на це, він міг заздалегідь підготуватись до дощів і посухи та вирахувати час, коли потрібно сіяти ячмінь і рис, а робив він це двічі на рік. Робінзон якось побачив, що кілки з огорожі в лісовій дачі пустили довгі паростки. Чоловік підстриг усі деревця, а невдовзі такий живопліт зробив для свого старого житла.

Одного разу Робінзон зважився пройти весь острів уперек і добратись до протилежного берега. На заході він побачив море, а за ним материк, який могли населяти дикуни.

Настали другі роковини Робінзонового перебування на острові. Так само, як минулого року, він покійно й щиро подякував Богові за все. Чоловік щодня читав слово боже й застосовував його до свого становища.

З часом Робінзон навчився плести кошики, робити глиняний посуд, пекти хліб. Якось він зрубав величезне дерево і зробив з нього човен. Робота забрала багато сил і часу, але човен був такий важкий, що спустити його на воду виявилось неможливо.

З роками у Робінзона залишалося дуже мало речей з корабля. Коли його одяг зовсім зносився, він зшив собі зі шкур величезну шапку, куртку й штани. Крім щорічних робіт — засіву, збирання ячменю та рису, збирання винограду і щоденних виходів з рушницею, головною працею було будівництво нового човна. На цю роботу пішло 2 роки, але цього разу він таки спустив його на воду. Якось він вирішив об'їхати навколо острова і його підхопила сильна течія, віднісши дуже далеко. Робінзон дуже налякався, але йому пощастило добратися назад на острів. Потрапивши на землю, Робінзон вирішив назавжди відмовитися від свого плану визволитись за допомогою човна.

Коли запас пороху почав зменшуватися, він приручив кіз і зробив для них загін, обгородивши частоколом. Чоловік мав невичерпний запас козлятини і молока. Компанію за столом для Робінзона складали папуга Попка, пес і дві кішки.

Ось як виглядав Робінзон, коли виходив з дому. На голові у нього була величезна безформна шапка з козячого хутра. Далі на ньому була коротка куртка з лапами, що доходили до половини стегон, і штани до колін з козячого хутра. Замість панчіх та черевиків у нього було саморобне взуття. З обох боків куртки були дві петельки, на

яких висіли маленька пилка і сокира. На ремені під лівою рукою висіли дві торбинки з порохом і дробом. На спині в нього звисав кошик, на плечі він ніс рушницю, а над головою держав величезну хутряну парасольку, дуже незугарну.

Якось на березі Робінзон побачив відбиток босої людської ноги і дуже налякався, бо це міг бути слід дикуна з материка. Відтоді Робінзон старався всіляко приховувати свою присутність на острові. Він збудував навколо свого дому ще одну огорожу, теж півколом, на деякий відстані від першої, а площу поза зовнішньою стіною засадив деревцями, які поприймалися і перетворилися на дуже густий ліс. Кіз він сховав у найглухішу місцину на острові.

Тепер Робінзон знав, що на західну частину острова час від часу припливають дикуни-людожери, щоб вбити і з'їсти своїх жертв. Налякавшись, Робінзон 2 роки безвихідно провів у тій частині острова, де були його садиби, які він називав фортецею і дачею. Якось він вирішив застрелити дикунів і врятувати їхню жертву, та на той час дикуни не з'являлися на острові. З часом Робінзон зробив висновок, що хоч би яких звірячих звичаїв додержували дикуни, його це не обходить. Його вони нічим не скривдили, так за що ж йому убивати їх? В такому настрої він перебував з рік.

Якось Робінзон знайшов печеру, у яку вів дуже вузький хід. Туди він заховав найдорожчі для нього речі, а передусім — порох та всю запасну зброю.

Ішов уже 23 рік його перебування на острові. Робінзон так звик до місця та умов життя, що, якби не страх перед дикунами, він охоче згодився б бути тут до останніх днів свого життя.

У грудні, коли Робінзон вийшов збирати урожай ячменю і рису, він побачив за 2 милі від свого житла вогонь. На острів прибули дикуни, щоб справити свій огидний бенкет. Робінзон тоді знову налякався, але тільки через 1 рік і 3 місяці він знову побачив дикунів. Можливо, протягом цього часу дикуни побували на острові не один раз, та в усякому разі, Робінзон їх не бачив.

На 24-ий рік його перебування на острові, Робінзон побачив недалеко від берега корабель, який вночі розбився об рифи. Через кілька днів Робінзон знайшов на березі труп потопленого юнга, а коли поплив човном до корабля, врятував ще живу собаку, знайшов два трупи, а більше там не було жодної живої істоти. Очевидно, люди зникли десь на шлюпці. Робінзон обшукав корабель і знайшов для себе трохи корисних речей: зброю, порох, одяг і взуття. Забрав він і 3 торби з грошима.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одного разу Робінзону наснилося, що він врятував від дикунів полоненого, якого ті зібрались убити й з'їсти. Ця людина мала допомогти йому переправитись на материк. Цей сон невдовзі здійснився.

Якогось ранку Робінзон побачив на березі зі свого боку принаймні 5 індіанських пірог, на яких прибуло не менше 30 дикунів. Один з полонених, якого вони готувалися вбити і з'їсти, кинувся швидко тікати. Бідолаха біг берегом прямо в бік Робінзонового

житла. Робінзон відчув, що настав час діяти. Він взяв рушниці й побіг до моря навперейми двом дикунам, які доганяли бідолаху. Втікач спершу перелякався Робінзона більше, ніж своїх ворогів. Одного з дикунів Робінзон збив прикладом, а іншого застрелив. Робінзон почав гукати і манити втікача до себе. Бідолаху впав навколішки перед Робінзоном, бо вважав, що тепер належить йому. Робінзон підвів його, поплескав по плечу і, як міг, старався показати, що йому не слід боятись його. Дикун, звалений ударом приклада, був не забитий і почав приходити до пам'яті, та врятований добив його, а потім закопав трупи, щоб вороги не знайшли тіл, коли прийдуть на це місце. Після цього Робінзон і хлопець сховалися у печері. Там Робінзон пригостив його хлібом, родзинками, дав води. Згодом бідолаху заснув. Це був гарний хлопець, високий на зріст, бездоганно збудований, з рівними, міцними руками й ногами і добре розвиненим тілом. На вигляд йому було років 26.

Після сну індіанець всіма приступними йому засобами старався довести свою безмежну відданість та покірність. Робінзон назвав хлопця П'ятницею, бо цього дня врятував йому життя. Наступного дня вони переконалися, що дикуни покинули острів, а тоді рушили на те місце, де відбувся бенкет. Там П'ятниця жестами розповів, що дикуни привезли з собою для бенкету 4 полонених; 3 вони з'їли, а четвертим мав бути він. Наскільки можна було зрозуміти з його пояснень, у цих дикунів була велика битва з сусіднім вождем, одним із підданців якого був П'ятниця.

Робінзон наказав П'ятниці зібрати всі кістки і спалити. Потім вони вернулись до замку. Робінзон пошив для голого П'ятниці одяг і почав кожного дня вчити англійської.

За рік П'ятниця навчився досить добре говорити. Робінзон дізнався від нього, що путь до материка цілком безпечна, але пливати туди треба великим човном. Тепер Робінзон знав, що сильна течія залежить не від припливу та відпливу, а становить продовження могутньої ріки Оріноко, бо саме проти її гирла лежить його острів. А смуга землі на захід та північний захід від острова — це великий острів Трінідад. Розповідаючи про племена на материку, П'ятниця часто повторював слово "Каріб". Індіанець розповів, що далеко на захід від його батьківщини, живуть такі самі, як і Робінзон, білі люди. Від того дня в Робінзона народилася надія, що рано чи пізно він вирветься з свого ув'язнення і що допоможе в цьому П'ятниця.

Протягом їхнього довгого спільного життя з П'ятницею, коли хлопець навчився говорити, Робінзон завжди старався закласти в його душу основи християнської релігії. Навчаючи й наставляючи П'ятницю на розум, Робінзон вчився й сам. Він зрозумів, що мусить врятувати душу бідолашного дикуна, привівши її до пізнання віри й учення Христа.

Якось П'ятниця розповів, що до землі, де живе його плем'я, прибило шлюпку, у якій було 17 білих людей. Уже 4 роки, як білі люди живуть у дикунів. Робінзон здогадався, що ці люди могли бути з того корабля, який розбився на рифах. На Робінзонове запитання, як могло статися, що дикуни не вбили і не з'їли білих людей, П'ятниця відповів, що його дикуни їдять людей, коли війна.

Робінзон хотів спробувати переправитись на материк і розшукати там білих бородатих людей, про яких говорив П'ятниця. Та щоб добратися на материк, потрібний був великий човен, тож Робінзон з П'ятницею зрубали підходяще товсте дерево і взялися за роботу. Коли човен був спущений на воду, Робінзон обладнав його щоглою, вітрилом, якорем і линвою.

Настав 27 рік Робінзонового полону. У період дощів друзі сховали човен у бухті і накрили товстим шаром гілок. Як тільки припинились дощі та встановилась погода, Робінзон почав ретельно готуватись до далекого плавання. Одного ранку П'ятниця прибіг і повідомив, що коло берега з'явилися 3 піроги. Друзі зібрали всю вогнепальну зброю, оглянули її й зарядили. Взявши підзорну трубу, Робінзон піднявся на гору для розвідки.

Дикунів було 21 чоловік, 3 полонених і 3 човни. Ясно було, що вся ця ватага з'явилась на острів лише для того, щоб варварським бенкетом відсвяткувати перемогу над ворогом. Коли Робінзон побачив, що дикуни хочуть з'їсти білу людину, вони з П'ятницею почали обстріл. Дикуни, які досі не бачили вогнепальної зброї, дуже налякалися. З усіх дикунів живими лишилося лише 4, вони втекли на човні. Робінзон з П'ятницею врятували білого чоловіка, який виявився іспанцем і індіанця — батька П'ятниці.

Робінзон почав потроху розмовляти зі своїми новими підданцями. Старий індіанець вважав, що дикуни більше не поткнуться сюди, бо їх дуже налякала вогнепальна зброя. Від іспанця Робінзон дізнався, що дикуни і справді прийняли до себе білих людей, які врятувалися на шлюпці, але всі ці європейці терплять великі злидні, а іноді навіть змушені голодувати. Білі люди не могли піти від дикунів, бо у них нема ні судна, ні інструментів, щоб збудувати його, ні харчів. Тоді Робінзон спитав іспанця, як поставилися б європейці до його пропозиції втекти і для цього зібратися тут, на острові, щоб збудувати велике судно. Іспанець не припускав і думки, щоб його товариші відмовились від такої пропозиції чи підступно повелися з Робінзоном.

Отож на переговори з дикунами Робінзон вирішив відправити іспанця і батька П'ятниці. Та спершу потрібно було запаситися харчами, бо такий гурт людей Робінзон не мав чим годувати. Друзі скопали нову ділянку землі й посіяти все зерно, яке Робінзон міг виділити для посіву. Одночасно Робінзон старався по змозі збільшити свою отару.

У пору жнив вони зібрали хороший урожай. Коли харч для гостей був заготовлений, Робінзон відправив до дикунів іспанця і старого індіанця. Вони попливли на одній з пірог дикунів.

Через тиждень Робінзон раптом побачив за 5 миль від берега англійський корабель. Під сприятливим вітром він швидко наближався до острова, йдучи не від материка, а з південного боку острова. Робінзон відчув радість, але мав і якесь таємне передчуття, тому вони з П'ятницею сховалися у гайку. З корабля спустили човен і на берег

Робінзонового острова ступило 11 людей, причому 3 з них, очевидно, були полонені. Познущавшись з полонених, матроси порозбігались у різні боки, очевидно, бажаючи оглянути місцевість. Поки їх не було, Робінзон підійшов до полонених і довідався, що один з чоловіків — капітан корабля. Той розповів, що його екіпаж збунтувався; ледве пощастило вмовити цих людей не вбивати його, а висадити з помічником та одним пасажиром на цей острів. Робінзон запропонував свою допомогу. Капітан охоче погодився і був дуже вдячний.

Коли матроси повернулися, Робінзон, П'ятниця, капітан і двоє його друзів напали, кількох вбили, а решту взяли в полон. Капітан розповів, що на кораблі залишилося ще 26 чоловік екіпажу. І ці люди так просто не здадуться, бо знають, що їм загрожує шибениця.

Робінзону спало на думку, що незабаром екіпаж корабля почне турбуватись про долю своїх товаришів та баркаса і, напевне, пошле на пошуки другий баркас. Так і сталося. Армія Робінзон складалася з 8 чоловіків: сам Робінзон — генералісимум, П'ятниця — генерал-лейтенант, потім капітан з 2 друзями і 3 військовополонених, яких вони визнали гідними своєї довіри. Друзі знову успішно виграли цю битву, а полонених зв'язали. Тепер залишалось відвоювати корабель.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Для експедиції на корабель були підготовані такі бойові сили: капітан, його помічник і пасажир; 2 полонених із першої ватаги, яким, за порукою капітана, Робінзон вернув волю й зброю; ще 3 полонених, яких Робінзон був посадив зв'язаними на дачу, а тепер звільнив, теж на прохання капітана; нарешті, 5 звільнених останніми. Всього — 12 чоловік, крім 5, що залишились у печері заручниками.

Сам Робінзон з П'ятницею залишились на острові, а капітан з іншими опівночі на шлюпці підійшли до корабля. Під час його захоплення єдиною жертвою став новий капітан, а всі решта здалися.

Щасливий капітан повернувся на острів до Робінзона і привіз з корабля багато запасів, іще не розкрадених негідниками. Серед речей було багато міцних напоїв, тютюну, всіляка їжа, а ще багато одягу, який так був потрібен Робінзону.

Щодо полонених, то Робінзон переконав їх лишитися на острові, бо в будь-якій країні на них чекає шибениця за піратство. Робінзон пообіцяв залишити для них трохи зброї та харчів. Він розповів полоненим, як можна вижити тут і попередив, що незабаром до них можуть приїхати 16 іспанців. Новоприбулих мали прийняти на однакових з собою правах.

Попрощавшись з полоненими, Робінзон другого дня переїхав на корабель. Наступного ранку вдосвіта 2 з 5 вигнанців припливли до корабля і, гірко нарікаючи на своїх товаришів, Христом-богом заклинали узяти їх з собою, хоч би потім їх повісили відразу, бо, за їхніми словами, їм однаково загрожує смерть, коли вони зостануться на острові. Робінзон примусив їх урочисто заприсягтись, що вони виправляться і прийняв

на корабель.

Іншим 3 полоненим Робінзон відіслав на острів обіцяні речі. На спомин про острів Робінзон взяв з собою свою величезну зроблену власними руками шапку з козячої шкури, парасольку та одного з папуг. Не забув він забрати й гроші.

19 грудня 1686 року Робінзон покинув острів, пробувши на ньому 28 років, 2 місяці й 19 днів. Після довгої морської подорожі Робінзон прибув до Англії 11 червня 1687 року. Його батьки були вже мертві. У Робінзона лишилися 2 сестри та 2 дітей одного з братів. Чоловік вирішив податись до Лісабона, щоб довідатись про свою Бразильську плантацію та про компаньйона. П'ятниця всюди супроводжував його.

У Лісабоні Робінзон знайшов свого давнього друга, капітана португальського корабля, що вперше підібрав його в морі коло берегів Африки. Капітан розповів, що Робінзонів компаньйон ще живий, а плантація Робінзона має прибутки, тому можна повернути собі всі доходи. Робінзон зайнявся цим і через 7 місяців отримав більше 5000 фунтів стерлінгів. Він призначив зі своїх прибутків пенсію для капітана, вислав гроші своїм сестрам. Компаньйон просив його повертатися у Бразилію, але Робінзон спершу вирішив повернутись в Англію. Цього разу він їхав суходолом. Коли вони з П'ятницею та іншими попутниками переходили гори, на них напали вовки. Маючи з собою рушниці, чоловіки вбили тоді біля 60 вовків.

Прибувши до Англії, Робінзон розшукав стару вдову капітана, якій колись віддав на збереження гроші. Робінзону вже спадало на думку, чи не доручити їй свої товари і гроші, а самому поїхати назад у Лісабон, а потім у Бразилію, але згодом він вирішив залишитися вдома і, якщо буде змога, продати свою плантацію. Листуючись з компаньйоном, Робінзон через 8 місяців таки продав плантацію. Та він ніяк не міг викинути з голови Бразилію. Його дуже тягло знову в мандри по світах і особливо хотілось побувати на своєму острові.

Майже 7 років Робінзон нікуди не виїздив з Англії. За цей час він взяв під свою опіку 2 племінників, синів одного з братів. Робінзон одружився і мав двох синів та дочку. Але коли його дружина вмерла, а племінник-моряк з добрим прибутком вернувся з подорожі в Іспанію, Робінзон вирішив пливати на його судні купцем в Ост-Індію. Це сталося 1694 року.

Під час цього плавання Робінзон відвідав свою нову колонію на острові, бачився там з іспанцями, які змушені були вжити проти 2 матросів насильства. Населення острова зростало, бо поселенці нападали на материк і захоплювали людей у полон. На той час, коли Робінзон приїхав на острів, там народилося щось із 20 дітей.

Робінзон пробув трохи на острові, залишив поселенцям всілякі запаси і тесляра та коваля. Він переконав поселенців не кидати острова і поїхав. Прибувши в Бразилію, Робінзон купив там і відправив поселенцям вітрильне судно, навантажене різними необхідними для них речами.

На поселенців острова нападали караїби, але після багатьох боїв поселенці повернули собі свої плантації й досі живуть на острові, але про все це з описом пригод з Робінзонового життя наступних 10 років він, можливо, згодом розповість окремо.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*